

Κατά Λουκάν (ιη΄10-14)

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· ἄνθρωποι δύο ἀνέβησαν εἰς τὸ ἱερὸν προσεύξασθαι, ὁ εἷς Φαρισαῖος καὶ ὁ ἕτερος τελώνης. Ὁ Φαρισαῖος σταθεὶς πρὸς ἑαυτὸν ταῦτα προσηύχετο· ὁ Θεός, εὐχαριστῶ σοι ὅτι οὐκ εἰμι ὡσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, ἄρπαγες, ἄδικοι, μοιχοί, ἢ καὶ ὡς οὗτος ὁ τελώνης· νηστεύω δις τοῦ σαββάτου, ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι. Καὶ ὁ τελώνης μακρόθεν ἐστῶς οὐκ ἠθέληεν οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπάραι, ἀλλ’ ἔτυπεν εἰς τὸ στήθος αὐτοῦ λέγων· ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ. Λέγω ὑμῖν, κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ γὰρ ἐκεῖνος· ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται.

Ἀπόδοση στη νεοελληνική:

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν ἐξῆς παραβολήν: Δύο ἄνθρωποι ἀνέβηκαν εἰς τὸν ναόν, διὰ νὰ προσευχηθοῦν, ὁ ἓνας ἦτο Φαρισαῖος καὶ ὁ ἄλλος τελώνης. Ὁ Φαρισαῖος ἐστάθη καὶ ἔκανε τὴν ἐξῆς προσευχὴν ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἑαυτὸν του: «Θεέ, σ’ εὐχαριστῶ, διότι δὲν εἶμαι ὅπως οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, ἄρπαγες, ἄδικοι, μοιχοί ἢ ὅπως αὐτὸς ἐδῶ ὁ τελώνης. Νηστεύω δυὸ φορὲς τὴν ἐβδομάδα, δίνω τὸ δέκατον ἀπὸ ὅλα, ὅσα ἀποκτῶ». Ὁ τελώνης ὅμως ἐστεκόταν μακρὰ καὶ δὲν ἠθέλε οὔτε τὰ μάτια του νὰ σηκῶσιν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀλλ’ ἐκτυποῦσε τὸ στήθος του καὶ ἔλεγε, «Θεέ, ἐλέησέ με τὸν ἁμαρτωλόν». Σὰς λέγω, ὅτι αὐτὸς κατέβηκε εἰς τὸ σπίτι του δικαιωμένος ἀπὸ τὸν Θεὸν παρὰ ὁ ἄλλος. Διότι ὅποιος ὑψώνει τὸν ἑαυτὸν του θὰ ταπεινωθῆ, καὶ ἐκεῖνος ποὺ ταπεινώνει τὸν ἑαυτὸν του θὰ ὑψωθῆ.

Προς Τιμόθεον Β΄ επιστολή Παύλου (γ΄10-15)

Τέκνον Τιμόθεε, σὺ παρηκολούθηκάς μου τῇ διδασκαλίᾳ, τῇ ἀγωγῇ, τῇ προθέσει, τῇ πίστει, τῇ μακροθυμίᾳ, τῇ ἀγάπῃ, τῇ ὑπομονῇ, τοῖς διωγμοῖς, τοῖς παθήμασιν, οἷά μοι ἐγένοντο ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἐν Ἰκονίῳ, ἐν Λύστροις, οἷους διωγμοὺς ὑπήνεγκα! Καὶ ἐκ πάντων με ἐρρύσατο ὁ Κύριος. Καὶ πάντες δὲ οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται· πονηροὶ δὲ ἄνθρωποι καὶ γόητες προκόψουσιν ἐπὶ τὸ χειρὸν, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι. Σὺ δὲ μένε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστώθης, εἰδὼς παρὰ τίνος ἔμαθες, καὶ ὅτι ἀπὸ βρέφους τὰ ἱερὰ γράμματα οἶδας, τὰ δυνάμενά σε σοφίσει εἰς σωτηρίαν διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Πᾶσα γραφὴ θεόπνευστος καὶ ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἐπανόρθωσιν, πρὸς παιδείαν τὴν ἐν δικαιοσύνῃ, ἵνα ἄρτιος ᾦ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος.

Ἀπόδοση στη νεοελληνική:

Τέκνον Τιμόθεε, σὺ ὅμως, παρακολούθησες τὴν διδασκαλίαν μου, τὸν τρόπον τῆς ζωῆς, τὴν πρόθεσιν, τὴν πίστιν, τὴν μακροθυμίαν, τὴν ἀγάπην, τὴν ὑπομονήν, τοὺς διωγμούς, τὰ παθήματα, τὰ ὅποια μοῦ συνέβησαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, εἰς τὸ Ἰκόνιον, εἰς τὰ Λύστρα. Πόσους διωγμοὺς ὑπέφερα καὶ ἀπὸ ὅλα μὲ ἔσωσεν ὁ Κύριος. Καὶ ὅλοι ὅσοι θέλουν νὰ ζήσουν εὐσεβῶς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ θὰ διωχθοῦν. Πονηροὶ ὅμως ἄνθρωποι καὶ ἀπατεῶνες θὰ προκόψουν εἰς τὸ χειρότερον πλανῶντες καὶ πλανώμενοι. Σὺ ὅμως, μένε εἰς ἐκεῖνα ποὺ ἔμαθες καὶ διὰ τὰ ὅποια ἀπέκτησες βεβαιότητα, διότι ξέρεις ἀπὸ ποιὸν τὰ ἔμαθες, καὶ διότι ἀπὸ τῆς βρεφικῆς ἡλικίας ξέρεις τὰ ἱερὰ γράμματα, τὰ ὅποια ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ σὲ ὀδηγήσουν εἰς τὴν σοφίαν πρὸς σωτηρίαν διὰ τῆς πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Κάθε θεόπνευστη γραφὴ εἶναι καὶ ὠφέλιμη πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἐπανόρθωσιν, πρὸς διαπαιδαγώγησιν ἐν δικαιοσύνῃ, διὰ νὰ εἶναι τέλειος ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, κατηρτισμένος πρὸς κάθε ἔργον καλόν.